

РЕШЕНИЕ

№ 9768

гр. София, 25.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2100** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място] чрез юрк. Н. Д. срещу Решение от 06.12.2023 г., постановено по НАХД № 8318/2023г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 107-ми състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Според касатор наложеното административно наказание „глоба“ на Л. Т. Т. е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ, като на основание чл.173, ал.1 от с.з. му е наложена глоба. Санкционираното лице безспорно не е изпълнило задължението си за подаване на декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ. АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, има пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното възпроизвеждане в атакуваното НП, предвид което АУАН и НП са издадени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят отмяната на НП. Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана

правилно и законосъобразно, тъй като нарушителят е бил задължен да подаде и втора част на декларацията за имущество и интереси. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява, не се представлява, постъпило е становище на 29.05.2024г от процесуалния представител юрк. Д., с което поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Откликът – Л. Т. Т. оспорва касационната жалба, изразява становище за неоснователност на същата и моли съда да остави в сила решението на СРС като законосъобразно и правилно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XV-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление /НП/ № 1/15.05.2023г, издадено от Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с което на Л. Т. Т. е наложена на основание чл.173, ал.2 от ЗПКОНПИ /загл. изм.ДВ бр.84 от 2023г/ глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл.38, ал.1, т.1 вр. чл.173, ал.2 вр. пар.2, ал.1, т.1 от ДР на ЗПКОНПИ.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

Въз основа на заповед №ЛС-04-57/30.01.2019г е извършена проверка на Инспектората по чл.46 от Закона за администрацията, като е изготвен доклад. В доклада е установено, че Л. Т. е встъпил на длъжност в Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода към затвора [населено място] /СБАЛЛС/ на 20.01.2023г, като на дата 23.01.2023г. е подадена декларация по чл.35, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ, а декларация по чл.35, ал.1, т.2, част II-Интереси, е подал на 14.03.2023г, а част I-Имущество е подал на 16.03.2023г. Въз основа на доклада на инспектората е съставен АУАН №1/15.05.2023г от А. А. И. срещу Л. Т. Т. за нарушение на чл.38, ал.1, т.1, вр.чл. 173, ал.2, вр.пар.2, ал.1, т.1 ЗПКОНПИ за това, че Т. е подал декларация по чл.35, ал.1, т.2, част II-Интереси на 14.03.2023г, а част I-Имущество е подал на 16.03.2023г, извън законоустановения срок. АУАН е предявен на нарушителя, който е вписал възражения срещу акта. Въз основа на АУАН главният директор на ГДИН издал НП №1/15.05.2023г, с което на Л. Т. Т. е наложена глоба в размер на 300лв на основание чл.173, ал.2 от ЗПКОНПИ за нарушение на чл.38, ал.1, т.1,вр. П..2, ал.1, т.1 от ДР на ЗПКОНПИ.

За да отмени НП, районният съд е обусловил изводи, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгл. чл.177, ал.2 /отм.ДВ бр.84 от 2023г. в сила от 06.10.2023г. от Закона за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗОНПИ/, загл. Изм. ДВ бр. 84 от 2023г, в сила от 06.10.2023г., като не са допуснати нарушения на давностните срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, но в административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, ограничаващо правото на защита на наказаното лице, тъй като датата на извършване на нарушението не е категорично установена от административнонаказващия орган.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали.

Няма спор между страните, че Л. Т. Т. от 20.01.2023г. е встъпил в длъжност „лекар-ординатор“ в Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода към Затвора [населено място] и че на 23.01.2023г. е подал декларация по чл.35, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ и чл.107, ал.3 за обстоятелствата по чл.107а, ал.1 от КТ. Не е спорно също така, че Декларация по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ част II-Интереси е подадена на 14.03.2023г, а част I – Имущество от същата декларация е подал на 16.03.2023г., следователно не е изпълнил задължението си да подаде декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от встъпване в длъжността. Независимо от това касационната инстанция споделя извода на районния съд за допуснато съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяна на процесното НП, поради липсата на елемент от обективните признаци на административното нарушение - административнонаказващият орган не е посочил кога съответното нарушение е извършено.

Чл.35-46 от ЗПКОНПИ се отменят с изм.ДВ бр.84 от 2023г, в сила от 06.10.2023г, като и заглавието на закона се изменя в Закон за отнемане на незаконно придобитото имущество. Отменена с изм.ДВ бр.84 от 2023г, в сила от 06.10.2023г е и санкционната норма на чл.173 ЗПКОНПИ. Както материалноправната норма, която се твърди, че е нарушена, и санкционната норма са възпроизведени в Закона за противодействие на корупцията /З./, обн. ДВ бр.84 от 2023г, в сила от 06.10.2023г. Нормата на чл.52, ал.1, т.1 от З. съдържа срока за подаване на декларацията за имущество и интереси – едномесечен от заемане на публичната длъжност, а чл.115, ал.1 от З. аналогично предвижда съответно прилагане на нормите на Глава пета, осма и единадесета от закона за служителите в администрацията на президента, в администрацията на органите на законодателната и съдебната власт, на Висшия съдебен съвет, на Инспектората към Висшия съдебен съвет и на Националния институт по правосъдието, в администрацията на органите на изпълнителната власт, в това число на териториалните звена, служителите в местната администрация, служителите в администрацията на органи, създадени със закон, с изключение на служителите, които заемат технически длъжности.

В ЗАНН е посочено съдържанието на АУАН и на НП, като актосъставителят и административнонаказващият орган са длъжни да въведат в двата акта минимум факти, очертаващи обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено нарушението. Последните са длъжни точно и ясно да опишат онези факти, които очертават кога, къде, какво деяние е осъществено чрез действие или бездействие кой е извършил, за да е ясно от фактическа страна за какво нарушение се подвежда под административнонаказателна отговорност субекта на отговорността. Елемент от обективните признаци на административното нарушение е времето на извършването му, като административнонаказващият орган е длъжен да посочи кога счита, че съответното нарушение е довършено. Той следва да опише не съдържанието на правната норма, чийто състав според него е нарушен, отразявайки срокове и забава за изпълнението им, а да посочи коя е датата, на която е извършено според него

нарушението. В процесния случай в АУАН и в НП единствено е посочено, че декларация по чл.35, ал.1, т.2, част II-Интереси е подадена на 14.03.2023г, а част I-Имущество от същата декларация е подадена на 16.03.2023г, което е извън установения в чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ срок. Не е посочен какъв е законоустановения срок за подаване на декларацията по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, нито е посочена конкретна дата, на която административнонаказващият орган твърди, че е извършено нарушението.

Непосочването или неправилното посочване на датата на извършване на административното нарушение е съществен порок на НП, обуславящ отмяната му само на това основание. Императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е установена като гаранция едновременно за законосъобразно упражняване на предоставената административнонаказателна власт от органа и за упражняване правото на защита на нарушителя. Съдържанието на АУАН и НП е дефинирано по закон и не поставя под съмнение необходимостта от ясно и точно описание на реквизита по чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като е недопустимо неговото установяване по тълкувателен път. Направената грешка е неотстранима в хода на съдебното производство по оспорване на НП, тъй като съдът не разполага с правомощието да внесе съществено изменение в обстоятелствената част на нарушението, определяйки правилната дата на извършването му. В случая наказанието е наложено именно поради неизпълнение на задължение в указан срок. Без правилно да е конкретизиран моментът, от който е налице неизпълнение и следователно извършване на нарушение, се възпрепятства и възможността на съда да извърши правилна преценка относно това дали са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, ответникът по касационната жалба има право на присъждане на разноски, но такива не се поискани, поради което настоящата инстанция не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.12.2023 г., постановено по НАХД № 8318/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 107-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: